

Ο κύριος εχθρός είναι η «δικιά μας» αστική τάξη - ξανά για τον σοσιαλπατριωτισμό, από την Εργατική Δημοκρατία (διάλογος)

Στο [προηγούμενο](#) και [σε αυτό](#) το τεύχος του Εντός των Τειχών“, φιλοξενείται σε δύο μέρη, άρθρο του Χ. Ηλιάδη με υπότιτλο “μια απάντηση στην εκδοτική ομάδα Εργατική Δημοκρατία“. Η απάντηση αφορά [άρθρο μας](#) που υπήρχε σε προηγούμενο τεύχος, το οποίο θεώρησε απάντηση σε [δικό του άρθρο](#) στο τεύχος του Μάρτη. Παρατηρεί μάλιστα ότι με εκείνο το άρθρο “μπήκαμε” στον διάλογο γύρω από το “εθνικό θέμα” και εμείς.

Εκτός όμως από το ότι δεν μπήκαμε τώρα στον “διάλογο”, ούτε το προηγούμενο άρθρο μας στο “Εντός των Τειχών” ούτε και αυτό δεν είναι απαντήσεις στο Χ. Ηλιάδη και στους υπόλοιπους που έχουν παρόμοια πολιτική. Και δεν θα μπορούσαν να είναι, γιατί για να γίνει κάτι τέτοιο χρειάζεται πολύ περισσότερος χώρος από όχι θα ήταν δυνατό να μας διαθέσει το “Εντός των Τειχών”. Αυτό το κάνουμε εδώ και αρκετό καιρό με μία σειρά από άρθρα μας στην εφημερίδα ["Εργατική Δημοκρατία"](#) που εκδίδαμε το 79-80, και τα τελευταία χρόνια με άρθρα μας στο Ελληνικό περιοδικό “Μαμή” και στην εφημερίδα “Εργατική Αλληλεγγύη” της ελληνικής επαναστατικής οργάνωσης ΟΣΕ. Τον Φλεβάρη του 88 κυκλοφόρησε και το βιβλίο μας ["ΤΟ ΚΥΠΡΙΑΚΟ και τα διεθνιστικά καθήκοντα των ελληνοκυπρίων επαναστατών"](#).

Για αυτό στο πρώτο άρθρο μας παραμπέμαμε σε αυτό το βιβλίο για μία κριτική όλων των ελληνοκυπρίων σοσιαλπατριωτών. Εξηγούσαμε ακόμα ότι θα περιοριζόμασταν, όπως έλεγε και ο υπότιτλος, μόνο σε “μερικές παρατηρήσεις με ευκαιρία το άρθρο του Χ. Ηλιάδη” για να δείξουμε μερικές αντιφάσεις του σοσιαλπατριωτισμού. Τέτοιες αντιφάσεις, όπως αυτή του Χ. Ηλιάδη που ισχυρίζεται ότι “«ποτέ μια βαρβαρότητα δεν ανείρεσε η ανείρεσε μια άλλη προηγούμενη βαρβαρότητα» ενώ συγχρόνως ζητάει την απομάκρυνση των εποίκων, χωρίς να βλέπει ότι μόνο με εφάμιλη του '74 βαρβαρότητα μπορεί να γίνει κάτι τέτοιο.

Έτσι δεν στέκει το παράπονο του Χ. Ηλιάδη ότι τον αδικήσαμε επειδή δεν παρουσιάσαμε με πληρότητα την πολιτική του. Δεν είχαμε πει ότι θα κάναμε κάτι τέτοιο. Και δεν θα υπήρχε λόγος να ξανασχοληθούμε με κείμενα του, αν στο τελευταίο άρθρο του δεν είχε αντιστρέψει άμεσα μια πολύ σημαντική θέση μας.

Ο Χ. Ηλιάδης αφιερώνει ένα μέρος του άρθρου του στο να δείξει την “αντίφαση” μας όταν καταγγέλλουμε αυτούς που ζητούν το διώξιμο των εποίκων σαν εθνικιστές ενώ από την άλλη δεχόμαστε ότι “σαν θέμα αρχής συμφωνούμε με την απομάκρυνση των εποίκων” αλλά ανησυχούμε ότι «θα συναντήσουμε δύσκολα προβλήματα ακόμα και στο θέμα αποχώρησης και του τελευταίου εποίκου». Προσπαθεί μάλιστα να μας “εμψυχώσει” κιόλας γράφοντας ότι: «Κανείς δεν ισχυρίστηκε ότι αυτό [το διώξιμο όλων των εποίκων] θάταν εύκολο, ούτε ο δρόμος προς τη δημοκρατία και το σοσιαλισμό είναι σπαρμένος με ροδοπέταλα».

Αλλά ο Χ. Ηλιάδης δεν θέλησε να προσέξει ότι αυτός που «για λόγους αρχής συμφωνεί με την απομάκρυνση των εποίκων» είναι ο ΔΥΣΗ, και ότι ολόκληρη εκείνη η αναφορά ήταν παρμένη από την εφημερίδα “Αλήθεια” στην οποία παραπέμαμε. Ούτε πρόσεξε ότι δίπλα ακριβώς από το ‘«για λόγους αρχής θεωρούμε σωστή την πιο πάνω τοποθέτησή»», την «αποχώρηση δηλαδή και του τελευταίου εποίκου», υπήρχε σε αγκύλες δικό μας ειρωνικό σχόλιο που έλεγε [«ε, μα φυσικά»].

Αν ο Χ. Ηλιάδης είχε διαβάσει πιο προσεκτικά το άρθρο μας ή αν είχε μπει στον κόπο να ρίξει έστω

και μια ματιά στα περιεχόμενα του βιβλίου στο οποίο παραπέμπουμε, θα έβλεπε ότι όχι μόνο δεν είμαστε “για λόγους αρχής” υπέρ του διωξίματος των εποίκων, αλλά ότι η θέση μας είναι τελείως αντίθετη από αυτή που μας αποδίδει. Να τι λέμε για τούς εποίκους στο σχετικό κεφάλαιο:

«Είναι εδώ και πρέπει να είναι καλοδεχούμενοι από τους εργαζόμενους και όχι μόνο αυτοί, αλλά και όσοι άλλοι και από οπουδήποτε αλλού τύχει να έρθουν. Είναι θέμα αρχής για τους διεθνιστές. Η δεξιά στην Ευρώπη ανδρώνεται με τον ρατσισμό ενάντια στους ξένους εργάτες. Τα ίδια αντιμετωπίζουν και οι Κύπριοι στην Αγγλία της Θάτσερ, και το συνδικαλιστικό κίνημα εκεί τους έχει υποστηρίξει.».

ενάντια στην «δικιά μας» αστική τάξη

Εξηγούμε επίσης στο βιβλίο γιατί θεωρούμε τη διαμάχη για κυριαρχία ανάμεσα στις αστικές τάξεις στη Κύπρο σαν αντιδραστική και από τις δύο πλευρές. Όσο άδικους, αντιδραστικούς και επεχτατικούς σκοπούς έχει η τουρκική και η τουρκοκυπριακή αστική τάξη, άλλο τόσο άδικους και αντιδραστικούς έχει η Ελληνική και Ελληνοκυπριακή. Είτε η μια αστική τάξη κυριαρχήσει πάνω στη Κύπρο είτε η άλλη, το αποτέλεσμα θα είναι η εθνική καταπίεση της άλλης εθνότητας. Για αυτό και το καθήκον των αριστερών είναι να μην υποστηρίξουν τα προνόμια κανενός έθνους και να αναταχθούν στις αντιδραστικές επιδιώξεις ειδικά της ‘δικιάς τους’ αστικής τάξης.

Αυτή είναι η βάση πάνω στην οποία στηρίζουμε την πολιτική μας. Όποιος δεν βλέπει και την “δική μας” αστική τάξη σαν επιθετική επεκτατική και ιμπεριαλιστική, αυτό είναι γιατί θεωρεί το “δικό του” έθνος σαν καλύτερο από τα άλλα.

Είναι ακριβώς αυτό που ούτε μπορούν ούτε θέλουν να δουν οι σοσιαλπατριώτες. Αντίθετα όταν νοιώθουν άβολα μπροστά σε αναφορές στην πολιτική του Λένιν προτιμούν να δηλώνουν, όπως ο Χ. Ηλιάδης, ότι “ταλαιπωρούμε τον Λένιν” και μάλιστα όπως συνήθιζε και ο “πατερούλης Στάλιν”. Βέβαια καλά θα ήταν να έμπαινε στον κόπο να αποδείξει αυτόν τον ισχυρισμό.

Εκείνο που χαρακτηρίζει την πολιτική όλων των σοσιαλπατριωτών που επικαλούνται τον Λένιν είναι ότι αγνοούν (θέλουν να αγνοούν!) τελείως μερικά από τα πιο βασικά σημεία της πολιτικής του Λένιν για τις εθνικές διαμάχες, “ξεχνούν” δηλαδή την επιμονή του Λένιν ότι τα συγκεκριμένα καθήκοντα των σοσιαλιστών είναι **διαφορετικά ανάλογα με το έθνος στο οποίο ανήκουν**. Και ότι το κύριο καθήκον των επαναστατών είναι να παλεύουν ενάντια στην “δικιά τους” αστική τάξη που καταπίεσε ή καταπιέζει ή επιδιώκει να ξανακαταπιέσει άλλες εθνότητες, και ενάντια στην προσπάθεια της να επιβάλλει την κυριαρχία της σε άλλους:

«Ο διεθνισμός συνιστάται στην ρήξη με τους δικούς σου σοσιαλσβινιστές... και με την δική σου ιμπεριαλιστική κυβέρνηση... στην απόφαση σου να δεχτείς τις πιο μεγάλες εθνικές θυσίες... αν αυτό ωφελεί στην ανάπτυξη της διεθνούς εργατικής επανάστασης». (1)

Επειδή ο Χ. Ηλιάδης δεν θέλει να καταλάβει αυτή την στάση, για αυτό αναρωτιέται με πολύ αγανάκτηση και ακόμα περισσότερη αφέλεια αν θα χαρακτηρίζαμε σαν σοσιαλπατριώτες και τους Τούρκους επαναστάτες που παλεύουν ενάντια στην “δικιά τους” αστική τάξη για να υποστηρίξουν την αποχώρηση του τουρκικού στρατού από την Κύπρο και το δικαίωμα των Κυπρίων να ζουν σε ένα κράτος. Μα... φυσικά όχι. Αυτοί είναι πραγματικοί σοσιαλιστές και διεθνιστές. Σοσιαλπατριώτες είναι μόνο όλοι αυτοί οι **Ελληνοκύπριοι ή Έλληνες** αριστεροί που παλεύουν με τόση θέρμη για την αποχώρηση του τουρκικού στρατού και ενάντια στην διχοτόμηση, πράγματα που είναι καθήκοντα ειδικά των τούρκων και τουρκοκυπρίων επαναστατών.

Ακόμα οι σοσιαλπατριώτες δεν θέλουν να ξέρουν ούτε ότι ο Λένιν θεωρούσε πως το καθήκον της υποστήριξης του **δικαιώματος** αυτοδιάθεσης των καταπιεσμένων εθνотήτων το έχουν **ειδικά οι**

επαναστάτες του έθνους που καταπίεσε ή καταπιέζει ή επιδιώκει να τις καταπιέσει, ούτε τι σημαίνει αυτή η θέση. Αυτό φαίνεται και από την μανία με την οποία μας καταγγέλει ο Χ. Ηλιάδης ότι θεωρούμε πως η ίδια η «απόσχιση-δημιουργία της “Τ.Δ.Β.Κ.” είναι πολιτικά σωστή, και μάλιστα σύμφωνη με την λενινιστική αντίληψη των πραγμάτων».

Δεν υποστηρίζουμε ότι είναι “πολιτικά σωστή” ή “πολιτικά λανθασμένη” η δημιουργία της Τ.Δ.Β.Κ., ούτε ότι “έτσι έπρεπε να γίνει”. Δεν είναι αυτό το ζήτημα για μας. Υποστηρίζουμε μόνο ότι πρέπει **σαν Ελληνοκύπριοι** επαναστάτες, ακριβώς επειδή είμαστε Ελληνοκύπριοι και όχι Τουρκοκύπριοι ή Τούρκοι, να αντισταθούμε στην προσπάθεια της **“δικιάς μας”** άρχουσας τάξης να εμποδίσει τους τουρκοκύπριους να έχουν το δικό τους κράτος. **Μόνο** αυτό. Και έχει πολύ μεγάλη διαφορά από αυτό που μας αποδίδει ο Χ. Ηλιάδης που έπεσε και αυτός θύμα μιας καθόλου πρωτότυπης ανοησίας. Θα “κακοποιήσουμε” πάλι τον Λένιν;

«Όταν κατηγορείς τους οπαδούς της ελευθερίας της αυτοδιάθεσης, δηλαδή της ελευθερίας του αποχωρισμού, ότι ενθαρρύνουν τις αποχωριστικές τάσεις, κάνει[ς] την ίδια ακριβώς ανοησία και την ίδια ακριβώς υποκρισία, όπως αν κατηγορούσες του οπαδούς της ελευθερίας του διαζυγίου ότι ενθαρρύνουν τη διάλυση των οικογενειακών δεσμών».(2)

πού βρέθηκαν οι αριστερότεροι σοσιαλπατριώτες;

Το ΑΚΕΛ για δεκαετίες μιλάει (και δεν μιλάει μόνο) για μια συμμαχία του εργατικού κινήματος με τους πατριώτες αστούς που θα βοηθούσε τον υποτιθέμενο “εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα” των (Ελληνοκυπρίων. Ένα ωραίο σύνθημα κάτω από το οποίο κρύβονται οι εξίσου με τους τουρκικούς άδικοι και επεκτατικοί εθνικοί πόθοι, επιδιώξεις και επιθυμίες των ελληνοκυπρίων αστών και μικροαστών, καθώς και οι εθνικιστικές τους φοβίες - η “φρίκη” μπροστά στην “τουρκοποίηση ολόκληρης της Κύπρου”, που δεν αναγνωρίζει όμως και στους τουρκοκύπριους το δικαίωμα να νοιώθουν μια αντίστοιχη φρίκη και φοβία είτε για την “ελληνοποίηση” είτε και για την “ελληνοκυπριοποίηση” της Κύπρου.

Η ήττα το 74 της ελληνοκυπριακής (και ελληνικής) άρχουσας τάξης απογοήτευσε πολλούς αριστερούς μικροαστούς πατριώτες. Με μικροαστική ανυπομονησία την “τιμώρησαν” και την “τιμωρούν” στο μυαλό τους χαρακτηρίζοντας την “ανίκανη”, και προσβλέπουν τώρα στην εργατική τάξη να κάνει την “εθνικοαπελευθερωτική” δουλειά της “ανίκανης” αστικής “μας” τάξης. Αν τα γυρίσματα της ιστορίας δείξουν ότι όχι μόνο η Ελληνοκυπριακή εργατική τάξη δεν είναι διατεθειμένη να κάνει κάτι τέτοιο, αλλά και ότι η Ελληνοκυπριακή και Ελληνική αστική τάξη ξαναποκτούν το χαμένο έδαφος και ο δικός τους επεκτατισμός αποκτά κάποιες πιθανότητες να νικήσει τον τουρκικό επεκτατισμό, τότε θα δούμε τους περισσότερους “αριστερότερους” σοσιαλπατριώτες να ρίχνουν το σοσιαλιστικό τους προσωπείο και να εμφανίζονται πια καθαρά σαν αυτό που πραγματικά είναι - σκέτοι πατριώτες.

Αυτά τα λίγα δεν μπορούν φυσικά να χρησιμέψουν σαν απάντηση ούτε στους αφορισμούς και τα “αυτονόητα” του Χ. Ηλιάδη ούτε και στην παράδοση του σοσιαλπατριωτισμού. Τις τελευταίες δεκαετίες η μεγάλη πλειοψηφία των πολιτικοποιημένων στην νότια Κύπρο, αν δεν είναι δεξιοί εθνικιστές είναι αριστεροί πατριώτες, είτε ακελικοί ή διαφωνούντες “από τα αριστερά” σαν τον Χ. Ηλιάδη. Δύσκολα τα πράγματα για αυτούς που θα τολμήσουν να αμφισβητήσουν τόσο βαθειά ριζωμένες αντιλήψεις. Για να κάνουμε κριτική σε όλους αυτούς, για να αρχίσουμε (ναι, για να αρχίσουμε μόνο!) να ξαναφέρνουμε στο φως μια πολιτική παλιά αλλά πολύ αποτελεσματικά διαστρεβλωμένη, “ξεχασμένη” και θαμμένη από όλους, χρειάζεται μια αρκετά μεγάλη ανάλυση, σαν αυτή που έχουμε κάνει και υπάρχει δημοσιευμένη κύρια στο βιβλίο μας. Εκεί δείχνουμε και ποια ήταν η στάση του Λένιν και με πιο τρόπο το διαστρεβλώνουν οι σοσιαλπατριώτες “Λενινιστές”. Βέβαια θα

ήταν κατάχρηση της φιλοξενίας του “Εντός των Τειχών” να ζητήσουμε να την αναδημοσιεύσει σε συνέχειες, αλλά αν δεν υπάρχει πρόβλημα, εμείς ευχαρίστως την παραχωρούμε για το αναγνωστικό κοινό του “Εντός των Τειχών”.*

Εκδοτική Ομάδα "Εργατική Δημοκρατία"

Σημειώσεις:

1) Άπαντα Λένιν τόμος 37 σελ. 108

2) Λένιν “Ζητήματα Εθνικής Πολιτικής” σελ. 15

Χρειάζεται Αγγλική Μετάφραση, Χρειάζεται Τούρκικη Μετάφραση, Εντός των Τειχών (Τεύχος 34), Εργατική Δημοκρατία (Ομάδα), Δεκαετία 1980-1989, 1988, Λευκωσία, Λευκωσία (νότια), Κυπριακό Πρόβλημα

From:
<https://movementsarchive.org/> - Κυπριακό Κινηματικό Αρχείο
Cyprus Movements Archive
Kıbrıs Sosyal Hareket Arşivi

Permanent link:
https://movementsarchive.org/doku.php?id=el:magazines:entostonteixon:no_34:ergatiki_dimokratia_response&rev=1593023472

Last update: 2020/07/14 17:06

